

El 50% sí, el 50 % no

written by Anna N. | 18 de gener de 2021

Fent un repàs a la bibliografia publicada sobre el tema, sembla mentida que encara hi hagi qui es pensa que el més fàcil de creure, és la millor estratègia.

La celebració d'un **referèndum d'independència** sembla la via més consensuada per assolir-la però ja el setembre de 2013, la campanya "Referèndum Sí o Sí" promoguda per alguns partits independentistes com Solidaritat Catalana i Demòcrates entre d'altres entitats civils independentistes i independents, entre ells Elisenda Paluzie, plantejava si el dit referèndum (no consulta i, per tant, amb voluntat d'esdevenir vinculant) s'havia de fer abans o després de declarar la independència. Els arguments a favor d'una o altra opció foren debatuts, si bé majoritàriament es va 'comprar' la primera opció. No obstant, ja aleshores es donaven com a exemple països en els quals al fer-lo després el percentatge de vots era superior. Aleshores, el plenari del Secretariat Nacional de l'Assemblea va acordar, per unanimitat de tots els assistents, "[no donar suport ni fer difusió d'aquesta convocatòria perquè no s'ajustava a les necessitats actuals del procés](#)". Les situació ha canviat, en molts sentits, però hem de recordar en la campanya pel Sí del 9N del 2014 i la culminació en l'1 d'octubre del 2017. Una cosa sí que és clara: que per poder actuar com a país independent, al marge de la legislació espanyola, cal fer prèviament una **declaració unilateral d'independència**. Tinguem en compte que les consultes de 2009-2010 ja apuntaven en la direcció més directa i els motius a favor exposats:

1- El RUI ha d'anar associat a una Declaració Unilateral d'Independència, ja sigui aquesta abans o immediatament després. No es poden presentar com a elements contraposats. Si la declaració és posterior, abans del referèndum s'haurà d'aprovar el cos legislatiu apropiat per adjudicar tota la

responsabilitat al Parlament i el Govern, en cap cas sobre la ciutadania.

2- El referèndum unilateral NO pot ser un nou 9N: sigui a través d'una llei o d'una DUI, l'organització ha de recaure sobre l'administració, no sobre voluntaris. El referèndum ha de tenir caràcter vinculant, pregunta binària Sí/No sobre la independència i sense mínim de participació, per tal d'evitar que l'abstenció permeti boicotejar el procés democràtic.

3- El RUI+DUI i el seu debat no pot servir per dilatar el procés. La seva organització, realització i execució del resultat han de ser en els propers 12 mesos, sense més eleccions sota règim espanyol. Són aquest Parlament i aquest Govern els que han de fer la independència. [\[+\]](#)

Recordem un [article que vam publicar el 2016](#) de Iolanda Bethancourt: “Val a dir que la majoria de referèndums d'independència s'han celebrat de manera unilateral, i en tots aquests casos el resultat va ser favorable a la secessió i reeixiren en culminar la independència, amb l'única excepció de Tatarstan, que als dos anys de celebració del plebiscit va passar de nou a l'òrbita russa. Una altra excepció seria el referèndum del Quebec, que no fou acordat, sinó unilateral però acabà sent “tolerant”, i va guanyar el “no”. Molts són els exemples de països en què la DUI és un pas previ.

El segon factor seria la **pregunta a fer**: fer una doble pregunta més que “ampliar la base” havia de **ser única i clara** perquè la independència es vol o no: la doble pregunta posa les coses més difícils per a obtenir el resultat d'una majoria a favor del SÍ+SÍ i ja de sortida els unionistes parteixen amb un avantatge inqüestionable pel fet d'haver-hi tres opcions i combinacions possibles, de les quals només una comporta continuar el procés d'independència. El full de ruta va anar canviar, sense cedir a grups que pressionaven en aquest sentit. Fet que caldria tenir en compte de cara a un nou embat futurible.

Després de diversos comicis “plebiscitaris”, recordem el 27-S quan, amb uns resultats a favor, ERC i la CUP es feren enrere tot i permetre una majoria suficient a favor de Sí, com ja fou dit, en contra de la decisió oficial, partint del fet que les xifres els atorgaven majoria i que els votants de la tercera opció no tenien perquè ser a favor dels unionistes, els vots de la tercera opció tot sumant al no els vots de les formacions que havien reivindicat específicament durant la campanya que no se'ls vinculés amb cap de les dues opcions.

Un tercer factor a considerar és la creació de la nova Constitució: després de tants intents fallits: per què tornar a posar-nos a pensar com hauria de ser una Catalunya independent si les reflexions estan ja fetes? ***“Vincular l’aprovació de la independència a l’aprovació d’una Constitució no és el més convenient, atès que hi haurà ciutadans que voldran aprovar la independència però no compartiran algun o alguns dels aspectes que pugui incorporar la nova Constitució Catalana” i “d’altra banda, condicionar l’aprovació de la Constitució catalana a l’aprovació de la independència farà que una part de catalans que s’oposen a la independència no participin del debat constitucional mentre no siguem independents”***, com deia [Uriel Bertran](#) el 2015. Per tant, l’ordre dels factors sí que altera el producte.

Amb tot això dit, no està bé donar la culpa als altres perquè no ha funcionat la taula de diàleg: era sabut i claríssim el que passaria. Pel que fa a l’ús polític del tema, cadascú pren el posicionament que pren i no es pot acusar de manca d’unitat quan es fa el possible per desmarcar-se dels altres partits per estratègia política. També cal ser conseqüent i no fer argumentacions que semblen més aviat excuses per no haver de complir el mandat dels qui voten l’opció Independència. Com a [recordatori](#) i després de totes les premisses esmentades, cal tenir en compte que més del 50 % és majoria per a tothom.